

have faaet et Præcedens; i dansk Sprogbrug har „Forlig“ faaet en vis Betydning. Det er ikke saadan, at man kan tage det i almindelig sproglig Betydning og sige, at „Forlig“ betyder det og det. Nej, „Forlig“ har faaet en Tradition. Forligene i 1877 og 1894 ere blevne en politisk, parlamentarisk Karakteristik af, hvad vi her i Landet kalde „Forlig“. Man havde den Gang forskellige Meninger om det, og formodentlig vil der være det igen, og der er det, jeg vil advare den ærede Finansminister om i den Henseende at tage sig i Agt. Thi det, at han finder, at Forliget nu er hæderligt og godt, beviser slet ikke, at det i Virkeligheden er det. Det er det danske Folk, der skal fælde Dommen, og det danske Folk har stor Forsigtighed og stor Reservation i Forhold til alt, hvad der hedder Forlig, netop fordi det har en politisk Forhistorie og politiske Fortilfælde, som Tanken saa naturligvis knytter sig til. Saa jeg tror ikke, det er politisk klogt og naturligt af Finansministeren, at han i saa høj en Grad har villet markere det, at han var dristig nok til at sige, at Forlig vilde han nok være med til. Jeg tror, det vil føre os ind paa en Vej, som indeholder saa store Farer, at jeg i alt Fald advarer meget derimod.

Jeg skal dermed afbryde, idet jeg blot vil sige, at det, vi ville gøre, er et Stykke Arbejde for til Bunds at udvikle de store demokratiske Principper. Det ville vi gøre her og ude omkring, det ville vi gøre mundtligt, og det ville vi gøre i den Presse, som det er os muligt at skabe, uanset hvor hurtigt og hvor fuldt Udbyttet i parlamentarisk Henseende falder i vor Lod. Vi spørge ikke om, hvor stor Sejren bliver ved den eller den Lejlighed, og hvor langt vi saa ere komne. Vi se altid fremad, saa langt vi kunne komme. Og naar vi have naaet den parlamentariske Berettigelse — og der kommer den Tid, mine Herrer, det kan De være ganske visse paa, da Udviklingen er naaet dertil, at nu er det vor Politik, nu er det vore Synspunkter, som trænge sig frem og vinde Magt og parlamentarisk Betydning her i Landet; naar den kommer, er en anden Sag, i den Henseende skal jeg ikke profetere — da vil jeg stille mit Haab til, at det ikke skal gaa saadan, at vi tabe Modet i det Øjeblik, vi havde Brug for det. Det er Kendetegnet for den nuværende Regering, at saa længe der ikke var Brug for Modet, havde man nok af det, men det havde den ikke den Dag, det netop var om at gøre at være, om jeg saa

maa sige, Venstres Sag bekendt, stille den op og tage den i sin fulde Udvikling, i sin dybeste Betydning, og ærligt og mandigt sige: Her er Sagen, saadan staar den. Vort Arbejde skal gaa mod det Maal, at det en Gang skal blive saadan her i Danmark, at der ogsaa fra højeste Sted skal blive Sandhed i, at nu skamme vi os ikke over eller stikke til Side noget af det, der var vor Kærlighed og vort Arbejde værd, medens vi vare i Opposition.

Dermed skal jeg afbryde, idet jeg som sagt takker Tinget for den mig givne Tilladelse.

Martin Madsen: Jeg skal først rette en Henvendelse til de vedkommende Ministre angaaende Jernbaneoverskæringerne ved Rugaardsvejen, Havnebanetaksternes Regulering og Teatersagen. Disse 3 gamle Fordringer ovre fra Odense ere alt blevne omtalte, og jeg skal, idet jeg i øvrigt henviser til mine Udtalelser det foregaaende Aar, kun sige, at Kravene blive ikke mindre, fordi man har maattet vente saa længe, tværtimod!

Over for Finansministeren vil jeg slutte mig til dem, som alt have talt venligt for Veteranerne fra 1864 og for de Underofficerer fra 1864, som have ønsket at faa deres Pension reguleret i Lighed med, hvad der er sket med dem fra 1848—49—50. Finansministeren har Ret i, at der er 16 Aars Forskel, og at det er noget hurtigt igen at komme med Krav i den Retning. Men dertil kan siges, at Livsvilkaarene ere ikke mindre strænge for Pensionisterne fra Krigen i 1864 end for dem fra Trearskrigen, thi deres Arbejdskraft er nu, da de ere henimod de 70, i Virkeligheden lige saa meget forringet som de andres. Jeg skal derfor henstille, at Finansministeren, saa snart det er muligt, vil tage under Overvejelse at imødekomme disse Veteraners Ønsker.

Dernæst skal jeg tillade mig at rette et direkte Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. Det drejer sig om Ministerialembedsmandenes Lønninger. Nu ere vi med Hensyn til Lønningernes Regulering komme gennem hele Skalaen af Administrationens forskellige Embedsmænd. Der mangler kun Ministerialembedsmandene og Officererne. Jeg antager, at Finansministeren har under Overvejelse at faa løst dette Spørgsmaal for Ministerialbygningens Vedkommende, og jeg vil derfor spørge ham, om vi i den Samling, vi nu have begyndt, tør forvente Forslag om Regulering af denne Klasse Lønninger.